Anul I Nr. 2

REDACȚIA
SI
ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI
Str. Popa Petre No. 42 Etaj III
Telefon 2.33.35

4 pagini 3 Lei

ÎNVIEREA

DUMINICĂ 29 SEPTEMBRIE 1946

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 93/946

SĂPTAMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ

INTRIGA

de TOMA VLĂDESCU

Privilegiul mare al acestui ziar este de a fi absolut independent și liber. Liber de financiari desigur, liber de atâtea obligații care apasă de obicei pe destule sgomotoase condee, liber în sfârșit și deopotrivă de grupări sau de nameni politici chiar, oricum ar fi ei să se cheme. Când scriem alei aşa-dar putem vorbi singuri, aşa cum ne place, fără să legăm de noi şi fără să obligăm pe nimeni. Fără a avea mai ales să ţinem seamă de juste considerente fără îndoială, dar care ar putea să împiedice afirmările noastre integre...

Mă gândesc că într'un ziar oficios de pildă, un A. C. Cuza n'ar fi admis niciodată să se strige drepturile lui asupra zilei bruiţoare de azi — şi cu atât mai puţin să se discute sau să se explice chiar marile acte politice pe care le-a împlinit, sau vieţa lui de atâta perfectă lumină.

Iar acţiunea noastră, — dacă a fost cunoştinţă de ea — pe A. C. Cuza este posibil să-i contrareze chiar... Dar noi cum am fi putut să n'o facem? A. C. Cuza tace, desigur... Nu-i vedeţi? El n'are de spus de nimic... El nu s'ar pricepe să vorbească pro-domo, şi n'ar avea nicio înclinare s'o facă. Şi totuş din odaia lui, puţin depărtată de agitaţiile noastre, cu pe A. C. Cuza îl simt scrutând destul de atent ziua de azi, îl simt mai ales urmărind să vadă cum se vor împlini liniile mari pe care e sigur că el cel d'ntâi le-a fixat... Trăim oarecum din respiraţia acestui bătrân, atâta de tânăr totuş — şi din jertfa cuvârşitoare a marilor morţi de ieri fără îndoială — dar din aceasta unire, din această sfântă colaborare a generaţiilor, peste atâtea paţimi care n'ar putea despărţi decât aparent, este esenţial în ceasul acesta să ştim ce fel de vieţă nouă se naşte, şi cum vom continua să trăim... Fără A. C. Cuza simţim că nu ne-ar fi atât de uşor! Dar tocmai de aceea, dacă el tace astăzi, noi n'am fi putut face la fel... N'am fi putut să nu arătăm că în acest sumbru regim al nopţii de până ieri, A. C. Cuza a fost totuş singura lumină care a continuat să ardă peste destule dificultaţi — pentru ca flacăra lui, astăzi încă, la aceşti 83 ani trecuţi, să ne apară tot atâta de vie... Că omul acesta nu a putut greşi niciodată, că a anticipat şi prezis, — că a iubit mai ales tot ce era vieţă naţională pe pământul nostru! Timpul din urmă însă, el mai ales, a fost propriu să ridice destule confuzii — iar spiritele grăbite nu o singură dată s'au putut rătăci... A. C. Cuza n'ar fi ieşit niciodată însă din această tăcere suverană când e vorba de tot ce-i priveşte pe dân-

M. S. REGELE

sul, — iar aristocrata lui eleganţă, de atâta imperială ţinută apropape, a privit totdeauna chiar ceile mai paradoxale adversităţi cu zâmbetul sigur al omului care ştie că numai ziua de mâine va

Încercăm a arunca totuşi puţină lumină peste atâte dureroasă taină? O, nu avem prea mari secrete să spunem... Lucrurile cele mai grave de altfel se explică de obicei prin cauzele cele mai simple — şi se pare că nasul Cleopatrei a fost de ajuns să schimbe faţa pământului... Poate să nici în această desbatere gravă care ne preocupă aici, nu va fi fost mai mult!

Să nu căutăm aşa dar deficienţele unor oameni cari n'ar putea fi atinşi, dar să privim atenţi un câmp de luptă pe care nu o singură dată ne-a fost dat să vedem agitându-se câteva din cele mai dubioase şi din cele mai suspecte figuri... Indivizi adeseori veniţi din toate părţile, s'au înghesuit printre luptători şi s'au văzut oferind cu o tulburătoare pasiune — dar nu mai puţin cu scadenţă secretă! — cele mai emoţionante servicii.

Ei aşteptau pe „şef" să coboare din pat, ei deschideau uşa şi scuturau paltonul, — folosind desigur prilejul ca să şoptească la ureche un mic cuvânt potrivit... — ei aduceau „informaţii", şedeau în antecameră, înlocuiau pe feciorul din casă când acesta lipsea, făceau absolut tot — şi nu cereau în schimb nimic,... decât acel singur minut în care puteau şopti la urechea „şefului" cuvântul insinuant şi tainic de care se legau atâtea speranţe! Pe de altă parte ce erau aceşti bătrâni pensionari politici, lichidaţi definitiv în prăfuitele cluburi de unde veneau, şi care îşi agăţau acum epavele lor de entusiasmele tinere şi de suferinţe, de jertfa unei splendide generaţii?... Iată **miseria** care s'a infiltrat perseverent, dar tăcută şi cu atât mai activ, în corpul naţionalismului nostru. Aşa a crescut printre noi, a prins rădăcini, s'a înfins ca un tortel nemilos, această terîbilă buruiană care se cheamă **Intriga**. Ea a lucrat şi ea a stricat, fără îndoială, totul. Nu acuzăm... şi nu denunţăm pe nimeni! Dar cine a avut cât de puţin contact cu lumea noastră politică, şi în această lume cu mediul naţionalist chiar, pe care să nu-l credem a fi fost cu totul ferit de tristele servituţi ale vieţei noastre comune, cine a putut să privească atent şi clar, ar fi fost imposibil să nu vadă „Intriga" această plimbându-se cu zâmbetul ei perfid pretutindeni, agitând redacţiile, cluburile, deschizând uşile

putea să-l cunoască deplin şi în treg... După cuvântul dramatic al lui Nietzsche sunt oameni cari nu se nasc decât după ce au murit. E fericirea noastră totuş dacă l-am cunoscut pe A.C. Cuza, chiar aşa, târziu, abia în ultimul timp... Şi e poate tristeţea culturii noastre, dificultatea ei, dacă încă nu l-am descoperit întreg, dacă încă nu l-am priceput această vastă autoritate care ne cuprinde şi ne rezumă pe toţi.

În ce mă priveşte mi-am luat de multe ori sarcina, care n'a fost totdeauna uşoară, să restabilesc adevărurile ignorate, să denunţ neînţelegerea, calomnia chiar — la care fireşte că A. C. Cuza n'ar fi putut să se plece — şi tânând o mână nedespărţită în mâna lui, s'o întind pe cealaltă, fără odihnă, până la toate posibilităţile de unire... Acesta ni s'a părut a fi rostul nostru.

Dificultatea unor lupte

Iar astăzi când ceasul pare a fi cel mai înalt şi grav, când emoţia lui ne dă un fel de febrilă chemare până la orizonturile cele mai pline, dar mai ales când noi vrem să pricepem tot ce s'a strâcat ca să cunoaştem drumurile îndreptării în această „dramă" a naţionalismului nostru, cum spuneam deunăzi — fiindcă o dramă este fără îndoială! — astăzi, într'adevăr, iată că ne regăsim din nou lângă A. C. Cuza, în umbra lui, la acelaş glorios început... Vicisitudinile acestei admirabile vieţi explică fără îndoială toată povestea de eroism dar şi de tristeţe în care naţionalismul românesc se afirmă în ultima jumătate de veac.

Deca a fost despărţit A. C. Cuza de prietenii lui, de atâţia din prietenii lui? Ce s'a petrecut în jurul acestui om? Deca l-au părăsit unii — şi dintre cei mai buni — deca alţii au venit, adeseori fără nicio chemare pentru ca totuş A. C. Cuza să-şi păstreze până în ziua de azi atâţia buni prieteni, de o ţinută morală perfectă, şi care ar face oricărei oricăror lupte? Deca în sfârşit naţionalismul nostru, în ultimul timp mai ales, a avut să-i continue acţiunea lui, în fond cu acelaş obiect, dar pe drumuri totuş atâta de despărţite?

Omul de pe stradă, cum se zice, omul de bună credinţă ar fi imposibil să nu-şi pună aceste întrebări... Omul acesta care întreabă astăzi: unde e A. C. Cuza? **Şi care întreabă nu mai puţin: deca a trebuit să moară Codreanu?... Dar care mai ales nu pricepe, n'ar putea să priceapă deca aceeaşi discipoli ai lui A. C. Cuza cari au purtat cele dintâi drapele, au trebuit mai târziu să-şi facă o casă a lor care a mers prin atâta sângeroasă furtună până la triumful de azi!**

Ambiţii personale?... Cine să le fi avut? A. C. Cuza? Ar fi o penibilă glumă: omul acesta tocmai în faptul de a nu fi dorit niciodată nimic pentru el, se califică pe cele mai înalte poziţii morale... Iar celălalţi? Celălalţi au dovedit că ştiu să moară atât de liberi, atât de înalţi pentru credinţele lor — şi acest teribil sigiliu de sânge e de ajuns să spună şi să rezume tot.

Atunci? Dacă n'au fost ambiţiile personale care au degradat vieaţa noastră publică până azi, dacă pe de altă parte aceeaşi credinţe animau în bună parte conştiinţele cele mai sincere — atunci ce a fost, ce s'a petrecut? S'ar părea că un blestem neînţeles a trecut peste destinele noastre, şi, ca în vechile tragedii, fatalitatea a trebuit să consume o implacabilă poruncă, obscură... Sic fata voluere!

Dar ni s'ar îngădui nouă să

zele cele mai simple — şi se pare că nasul Cleopatrei a fost de ajuns să schimbe faţa pământului... Poate să nici în această desbatere gravă care ne preocupă aici, nu va fi fost mai mult!

Să nu căutăm aşa dar deficienţele unor oameni cari n'ar putea fi atinşi, dar să privim atenţi un câmp de luptă pe care nu o singură dată ne-a fost dat să vedem agitându-se câteva din cele mai dubioase şi din cele mai suspecte figuri... Indivizi adeseori veniţi din toate părţile, s'au înghesuit printre luptători şi s'au văzut oferind cu o tulburătoare pasiune — dar nu mai puţin cu scadenţă secretă! — cele mai emoţionante servicii.

Ei aşteptau pe „şef" să coboare din pat, ei deschideau uşa şi scuturau paltonul, — folosind desigur prilejul ca să şoptească la ureche un mic cuvânt potrivit... — ei aduceau „informaţii", şedeau în antecameră, înlocuiau pe feciorul din casă când acesta lipsea, făceau absolut tot — şi nu cereau în schimb nimic,... decât acel singur minut în care puteau şopti la urechea „şefului" cuvântul insinuant şi tainic de care se legau atâtea speranţe! Pe de altă parte ce erau aceşti bătrâni pensionari politici, lichidaţi definitiv în prăfuitele cluburi de unde veneau, şi care îşi agăţau acum epavele lor de entusiasmele tinere şi de suferinţe, de jertfa unei splendide generaţii?... Iată **miseria** care s'a infiltrat perseverent, dar tăcută şi cu atât mai activ, în corpul naţionalismului nostru. Aşa a crescut printre noi, a prins rădăcini, s'a înfins ca un tortel nemilos, această terîbilă buruiană care se cheamă **Intriga**. Ea a lucrat şi ea a stricat, fără îndoială, totul. Nu acuzăm... şi nu denunţăm pe nimeni! Dar cine a avut cât de puţin contact cu lumea noastră politică, şi în această lume cu mediul naţionalist chiar, pe care să nu-l credem a fi fost cu totul ferit de tristele servituţi ale vieţei noastre comune, cine a putut să privească atent şi clar, ar fi fost imposibil să nu vadă „Intriga" această plimbându-se cu zâmbetul ei perfid pretutindeni, agitând redacţiile, cluburile, deschizând uşile

sau strecurându-se pe subt ele — şi otrăvind, astfel fără milă conştiinţele cele mai pure! Dacă în atâtea procese pe care le deschide ziua de azi, s'ar gândi cineva să-l facă şi pe acela al absurdelor discordii care au agitat lumea naţionalistă, sunt sigur că s'ar găsi această Intrigă pretutindeni, — şi s'ar identifica Infiltrarea aceaste streină a unor indivizi de toată mâna, de cele mai multe ori fără onoare, dar mai ales fără niciun contact moral cu lumea de jertfă în care venau. Atâţia „paul-lieşti" de pe vremuri, atâţia **„valeri-romani"** cari de altfel nici astăzi nu au rămas cu totul fără urmaşi, ca aveau el comun totuş cu A. C. Cuza de pildă? Şi atâta pleavă politică a cluburilor perimate — care s'a verificat de altfel în

timpul prigoanei — ce venisa ea să facă, ce căuta ea în această **Legiune** a lui Corneliu Codreanu în care nu se respira decât sacrificiu şi moarte!

Dar toate aceste penibile arătări omeneşti cum au putut ele să prindă, — şi cum au făcut carieră? Nimeni să nu se mire... Aceştia sunt elementul conrupt care formează nu mai puţin o altă figură a lumii. Sunt intriganţii, sunt unelttitorii, sunt cei cari desbină şi cari dau, cu dulcele cuvânt al adulării, sfaturile de rău, — acela cari se pedepesesc imi pare în al 8-lea cerc din Infernul dantesc! — şi cari prin dameţuinea grea a acestei lumi isbutesc de cele mai multe ori să strâmbe tot ce atinge!

Fabula, mitologia, povestesc de acest şarpe monstruos cu

şeaptă capete ursite să creas că neîncetat — dacă nu erau toate tăiate deodată — această cumplită Hidră care a fost una din muncile lui Hercule. Intriga nu va fi fost în mijlocul nostru nimic mai puţin, — dar ea a avut nu şeaptă capete, dar şeapte sute, a avut şeapte mii poate, şi pe care nimeni n'a isbutit să le taie! Oameni mari, cu cât sunt mai mari, au candoarea sfinţilor... Nimic nu se mistifică mai uşor!

Aşa a fost ruptă mişcarea naţionalistă — aşa a fost despărţită în compartimente şi grupuri. O spune un om care o priveşte demult, care n'a asistat niciodată pasiv la sbaterea ei, — dar care azi mai ales nu s'ar resemna fără s'o evoace din nou întreagă, unită, mergând cu un singur pas... Aş vrea s'o vedem puţin împreună!

Naţionalismul dela inceput

Era un timp poate mai fericit atunci, în răstimp care se terminase cu graniţele noastre fireşti şi rotunde, o mână de oameni din cei mai vitezi, din cei mai activi şi mai buni, simţiau totuş că n'aveau dece să fie pe deplin mulţumiţi. „România Mare" se făcuse desigur... dar pentru cine? Şi atâţia sute de mii de Români dece mur'seră, rostogoliţi pe vrei în adâncul pământ al patriei, — de unde se auzia totuş strigătul lor de altă dreptate!

La Bucureşti însă o bandă de politicieni, răsfăţaţi pe un teritoriu mai vast, continua totuş aceeaşi mizerabilă vieaţă mărunţă şi în corul lor strigau biruinţă toţi sedentarii, toţi galiţienii, toţi blumenfezii de până ieri al căror patriotism era în stomac şi cari-şi facuseră din „România mare" un imens buzunar. Desordinea democraţiei nu avea să în târzie prea mult, consumând atâtea reputaţii şi atâtea prestigii, confundând totul în cloaca de afaceri a unei ţări pe care nimic n'o păzea. Partidele se succedau la putere în scandal, iar bâta electorală era singurul program valabil şi singurul instrument de ceasm pe care l-au cunoscut aceste mediocre zile — mediocre atunci când n'au fost odioase de-a-dreptul, A. C. Cuza cunoştea lumea aceasta demult! N'o definise el, n'o privise cu lupa încă de pe la 1906, în aceste răsunătoare articole care s'au chemat „Al nostri"? Continua aceeaş joc m'zerabil — dar aceleaş glas avea să se ridice acum, să amintească doctrinele vechi, să institue legile noastre sincere, să ceară dreptatea morţilor mai ales, într'o ţară pe care se grăbiau s'o ia în arenă paukerii braueri, bonigmanii atât de latini, şi toţi ai compăcii lor, toţi „Mărzeşti" liberali mai vechi sau toţi „tătăreşti" instreinatelor noastre guverne de până ieri!

Cine s'a găsit lângă A. C. Cuza? A, lumea asta mi se pare apropape idilică, azi... Erau figuri rupte par'că din sufletul de aurora şi accesul Idiot al lui Dostoiewski... Văd şi acum figura d-rului Paulescu — un sfânt par'că, într'o strană. Asa cum şedea, gârbovit de infirmitate, dar cu figura lui albă, de lună, marele gânditor părea apropape o rugăciune vie, o rugăciune fanatică pentru destinele noastre! Era în ochii lui buni şi cari o limpede chemare de cer, dar toată alura, toată atitudinea acestui om, poate unte, exprima refuzul ireductibil, şi par'că din altă lume, refuzul de tot ce ar fi trebuit să fie transac-

OCTAVIAN GOGA

Dar erau mai ales „ei", erau tinerii cari trebuiau să prindă în mâinile lor puternice torţele înaintaşilor, şi să ducă lupta mai vie până la răsăritul zilei de azi... Vă aminţiţi cine erau tinerii aceştia prigoniţi cu viaţa lor de aceeaşi puşcăriii! Acest Câmin studenţesc, cu eroica poveste a cărămizilor, ca o primă voinţă de afirmare şi faptă, nu a fost opera lor? Dar n'au cunoscut aceleaşi bucurii, aceleaşi triumfale emoţii, — aceleaşi dureri!

Acum, în timpul acesta, sunt cei cele dintâi prigoane — care aveau să continue totuş, să crească aproape 10 ani încheiţii şi toţi se găsesc împreună, în cenuşurile astea în care Corneliu Codreanu are cele mai dărze ridicări de cap... În timp ce Urziceanu, Adam, Prelipceanu şi cu semănaţi prin toate închisorile din Moldova, un glonţ de revolver pedepseşte pe Manciu — iar procesul Codreanu, în prezenţa lui A. C. Cuza şi a d-rului Paulescu, este mintuit care ridică poate pentru prima oară toate conştiinţele — ale românesti.

Moţa trebuia să urmeze — ca o lecţie morală un'că în care sancţiunea trădării începea să ridice pe fruntea tânărului bălat al popii dela Oraştie primele semne ale unui sacrificiu care avea să fie atât de integ consimţit...

Lumea era într'adevăr şguduită, ridicată energic din toropeala în care căzuse, ceva nou fără îndoială se petrecea între noi — dar fără îndoială că unitatea de fier a mişcării dădea toată aceasta electricitate care aprindea sângele nostru de atunci.

În atâtea conştiinţe moarte şi în părăsirea generală care începea să se definească pe toţi, în această penibilă atmosfera de afaceriţi şi de pensionari obosiţi, când aproape nimeni n'ar mai fi avut nimic de spus, s'a găsit totuş glasul eroic care tocmai să dea cea mai clară, dar şi cea mai cohentă expresie acestui uragan popular: a fost Goga.

Cine să uite vreodată aceste accente de aramă în care se resolvau atât de armonios toate strigătele adevăratei noastre renaşteri, — cine mai ales să nu-şi aducă aminte de fanatica luptă pe care Goga se prezăsea s'o dea atât de curând! Dar Muatul care fierbe a convins ţara — dacă ar mai fi fost nevoe — a exaltat inimile cele mai sceptice chiar, până dincolo de toate măsurile,—şi în febra aceasta, în aceste pagini incandescente aproape, se va recunoaşte odată chipul adevărat al tineretului nostru. Ele au fost cântecul grav care a condus primele lupte — şi în cadenţele lui s'au desfăşurat cele dintâi marşuri ale biruinţei de azi... Pe drumul lor, în lureşul care a fost, Goga a trebuit să e'ă-teească şi insuşi până la ultima fărâmă de vieţă!

Ziua de azi

Stăm impletriţi lângă atâtea mormânte! Sunt azi toate izvoarele de Durere... Goga a închis ochii, ucis, într'o ţară care n'a mai ştiut să-l păstreze! Pe lângă groapa lui astăzi, jandarul ungur, cu pana lui de cocoş, trece ca altădată Cuerând, în groaza unui suflet cărule astfel nu-i va fi fost hărăzită nici chiar liniştea morţii... A'le gropi au fost săpate larg, de criminaţii dela noi, pe toată întinderea ţării — şi azce acte atâta lumină tânără, azc atâtea primăveri sugrumate!

Iar celălţi? Cei cari au rămas?... Nici ei nu mai sunt la un loc! Nimeni n'ar ştii să spună dece, nimic substanţial nu-l desparte — dar il unesc dimpotrivă aceeaş doctrină, aceleaş credinţe sincere şi atâtea jertfe comune... Noi am spus astăzi, neînţelegerea, pasionaţi strâmbe care n'au în e'e nimic comun cu naţionalismul — am spus ca un singur cuvânt intriga. E desigur numai atât. Şi atunci lucrul e atâta de straniu — atâta de mizerabil!

În casa tatălui meu, cu am

Continuare în pag. II-a jos

DOCUMENTARI

Tempora Muntantur

În discuţia publicată asupra marilor transformări europene, care s-a produs cu ocazia acestui război, am omis ceva din ultimul timp, de blocurile continentul ordonat de Napoleon. În luna Noembrie 1806. Dintr-un anumit punct de vedere, legătura dintre ele sunt, este perfect justificată, fiindcă şi astăzi ca şi odinioară, contrastul politic şi economic între Continent şi Insula engleză, constituie o caracteristică esenţială a întregei situaţiuni europene. Natural, că acestă comparaţie nu poate fi duşă prea departe, fiindcă deosebirile dintre timpurile de astăzi şi cele de odinioară sunt totuşi evidente. Blocurile continentale ale lui Napoleon, s'a limitat în esenţă la subjugarea imperiului de mărfuri englezesc şi din punct de vedere economic avea mai mult un caracter defensiv.

Dacă şi astăzi, blocurile au fost odesa atrăpuse de conceptul de contrabandă. Din momentul în care Napoleon părăsise propăţirile economiei libere la Boulogne, pentru a debarca în Anglia, el a renunţat la acest ofensivă militară şi-l-ar fi furnizat rasa hotărâtoare a unei succes categoric imperiului duşmanului principal.

Pe lângă aceasta, Napoleon nu reuşeşte să organizeze şi să strângă izolarea forţele politice ale Continentului, aşa încât, aceste state şi popoare, îndrăzne de necesitatea apărării interesăor lor de ordin general, reţinţeau uneori imperiu necesară a creierii unui front comun împotriva francezilor asupritori. Din aceste motive, blocurul continental de odinioară a naufragat. Napoleon a fost înfrânt în lupta dusă contra Angliei, deşi uneori el nu era străin de ideia de a combate pe englezi nu numai cu năpăstuiţor al Franţei, ci şi prin sciizarea Continentului european al cărui conducător era.

Situaţia de astăzi, se prezintă cu totul altfel. Bărbaţii care conduc Anglia, poate că îşi vor fi uitat aceasta, deşi ei zimţ din ce în ce primejdia mortală, care se apropie; ei luă şiru timpit timp de secole, dar în fiecare, pe insula lor, el încă fiecărui se considere lumea, după clasica formulă a unui titlu al ziarului „Times": „Mare furtună peste Continentul Mării. Continentul totul!" Acesta înţăpăţită mărăţiţate apare şi atunci când oamenii de stat englezi stabilesc prematur ei dosarul insulei, blocând englezei imperiu Continentului, nu poate fi străpunsă! În realitate însă, ziua-ţia a schimbat tocmai invers. Situaţiunea actuală nu se grăit un blocus în contrasul, ci o blocare în Insulei. Comunicarea oficială germană relativă la anunţarea blocului totale a Anglieţ, a stabilit acest lucru, în mod lapidar: „ceasta ameţiţă nu mai este oţăţă Germania, ci regatul englezesc al Insulei". Acest fapt, este odonărul rezultat al războiului Angliei, înainte de terminarea unui al complect dela destăţăţirea lui.

Planul de război englez fusese construit pe cu totul altă presupuneri şi feluri. El zocotise că Anglia va putea găsi pe Continent teverişi pentru ea şi ca o atacă Germania din toate părţile; din punct de vedere economic, el prevăzuse eţăţărţăţi pentru o izolare în interior pro variantelor germane în planul de război al blocadei. Pe aceste două linii s'a desfăşurat planul de război englezesc şi o sistematică lipsă de scrupule. Polonia şi Franţa preluseră în acest plan, dela Insulei, rolul lor şi ţăţăţăţă. Câteva săptămâni dela izbucnirea războiului, Rusia trebuia şi ţie eţăţăţăţă pentru a intra în frontul incercărei. După izbucnirea războiului, s'au produs imediat incidenţi, pentru a determina neutralii, să intre în război, alături de Anglia. Intrigi, cari au fost doceniţă demaşcate, au fost săţăţăţăţă în Olanda, Belgia, ţăţăţă scandinave şi statele din Sudest, pentru atingerea acestui scop. În acelaşi timp, nu a fost eţăţăţă nicăţă nălţăţă pentru a îndăpri din ce în ce blocadă care a fost exercitată pricţăţă şi în lung istreg de incălcări de drepturi şi ţăţăţă lipsite de scrupule, concomitent cu ştiţăţă neutralilor de a participa la războiul de Insulă, dar contra Germaniei. Metodele nedemnă, cari au fost întrebuinţate, au fost cunoscute încă odată, în declaraţia oficială germană. Scopul era acelaş în fiecare caz: Anglia şi Franţa voiau ca ţăţăţă ţăţăţă pe lângă Germania.

*Acest eşecul aşteptă a devenit cel mai şiţăţă pricţăţă şi inevitabilă în frângerii englezu. Dintr'un răţăţă comod, dus la depărtare, s'a ajuns la un război mondial, care mai atâne sânge al cuţăţăţăţă un război apropiat şi mortal. Toate ţăţăţă politice, militare şi economice ale planului de război englez, au fost nimicite. Toate instrumentele militare ale războiului englez pe Continent au fost şi ţăţăţă şi sfărâmate. Blocada economică a devenţă ineficace; Germania nu mai are nicăţă adversar militar pe Continent. În cursul ţăţăţă, se dăţăţă de toate resursele, cari asigură aprovizionarea sa economică. Germania s'a răţăţă Incercărei militare, căţă şi Incercărei de ţăţăţă a blocadei. Dar pe lângă aceasta, Germania a menţinut şi iniţiativa acţiunii în mâna sa. În o căţăţă ţăţăţă, ţăţăţă şi ţăţăţă şi ţăţăţă şi

Ecourile luptei noastre

Scrisoarea unui vechi naționalist

Directorul nostru d. Toma Vlădescu a primit următoarea scrisoare din partea d-lui d. Ovidiu Manițiu, unul din frunteții generației luptătoare din 1922:

Stimate Domnule Toma Vladescu,

Pe drumul aproape fără orizont, al luptelor noastre pentru viața tuturor caracterelor naționale, apariția „Invierii" naționaliștilor d-tale adresată d-lui Horia Sima, vice prezidentele Consiliului de Miniștri, a insemnat pentru mine o de adânca ori prea inourat.

A fost o bucurie în durere!

„Invierii", adică la data de apariția Sept. 1940, mănăstirile din data de 15 Generalul I. Antonescu, a primit scrisoarea pe care îți o atașez în copie, din partea mea.

Ca luptător din 1922, am injelesul unilor de abuzuri, nepasă cei dintâi lei naționaliști; unica de fapte. Am cunoscut oameni Forța sa Kiului în Țara mea! Am cunoscut martirii impuse de canalile fără număr!

Ca estaș unii în I. A. N. C. în 1923, condiționi că în anii de pri- goaniri universitare, cea dintâi da- torie a mea era să duc în capăt dintâi prezidate al I. A. N. C. -lui București Galben; ce prezidate al luptei cuziste în jud. Dâmbovița anapoi: în Cercuri de Studii sau în umile unghiuze de propaganda creștină în noptile târzii ale lui 1929, 1930, 31 și 32, când la lumini de opaițe mai deajelenean sfințenia luptei creștine în fața a trei-patru suflete, ca pe timpul primitivilor barbare, pentru a rosti cu evlavie numele mucenicului Dr. Paulescu și A. C. Cuza; în tabere și în pe- reginile morților cari au profațat „Svastica de Foc", care n'a insemnat decât o materializare protesecilor noștri masoni în rândurile curate ale generației mele; ca co- mandant al „Cămășilor Albastre" pentru scurtă vreme; și apoi spre acei ani plin de abatere 1937—38 când am redevenit simplu ostaș, ca un exemplu de dat unei lupte cân- rela-i arvunisem toată tinerețea noastră; în rapoarte și în expuneri critice, de-alungul anilor; în mica și eroica „noastră" presă cuzistă de eri, hrănită prin iscodari fără nu- me; ca și-n ultima mea convorbire, Iniolungă, din seara târziei dela 4 Ian., de lângă gera Predealului, cu Căpitanul, cu am răvnit cu ultima dorință Unirea caracterelor nația- naliste! Și m'am jertfit pentru ea!

Sfânta ei România va deveni le- gătu. Și-am deoperiră că im- periul canaliilor va rămâne încă vreme multă în picioare!

Azi, în ceasuri de sugrumată în- grijorare, dar rămânând severi în credință ei România îți se rupe câtușele și-și va croi pârtii de no- noare înăuntru și afară, ne dăm seama că destinul ne porunceste o Intoleranțe vitoare!

Ca și eri, răii se împotrivesc. Mai mult ca niciodată. Toți adversarii noștri adevărate; toți apași bani- lor jidovești; toți acei cari îsi văd „lumea de eri" în primejdie de mosuri; toți „cernoșii" bugetelor și ai consiliilor de ad-ție; toți amora- lii; toți întreținuții ocultelor și a tuturor compromisurilor — toți a- ceștia, îmbrățișați cu masoneria, dușmani înduciți ai Românie viate de noi, se opun Unirii, — sfintei Uniri a Caracterelor natio- nale!

N'am dorit niciodată compromi- suri. Am lovit, uneori poate cu un pumn prea tare, chiar în cei pe ca- re îi iubeam, atunci când se zărea că dușmanul poate intra în pro- pria-ne casă. Dar am știut ce vrem și vrerea noastră, s'a împărtășit la Altare de destin românesc! Jurâ- mântul nu ni l-am călcat.

În țara mea, în care am fost so- licitat de-o mie de ori să fiu ali- ceva decât naționalist, eu am refu- zat toate ofertele lumești. N'am primit nici una singură! Am fost cu luptător pentru Unire! Vel ră- mâne un luptător pentru Unire.

Lupta a fost atât de grea, încât am simțit nimbul durerii mai mult decât mi-ar fi dat-o moartea fizică!

Iubite d-le Toma Vlădescu, nu voi spăra niciodată pe trădătorii idei și al ființei noastre și creș- tine, niciodată pe intruși, niciodată pe incapabili. Mișcarea cuzistă a avut și ea din aceștia! Dar însăși Führerul Hitler i-a avut în preajmă în lupta sa mărețăț! Iată Unirea caracterelor a păstrat o!

Apăr Unirea luptătorilor adevă- rați. Românii cari își au onoarea neștiată, au trebuit să lupte crunt pentru ea să și-o creasă și să și-o păstreze. Virtutea luptătorilor rămâne onoarea. Lor li se cuvine munca legionară ce începe.

Dar și Generația mea din 1922 a crezut viteșii adevărați. O mărea- ta modestie, îi aureolează pe mulți! Și mișcarea cuzistă a avut neghi- nă, dar dece să ne impledecăm de e., chiar dacă e fost mare? Ne în- dreptăm spre luptătorii buni și vir- tuoși, căci au rămas și dintr'aceș- tia! Și „Svastica de Foc" a cuprins în ea luptătorii! Mișcarea celui de al doilea Delavrancea român, — profesorul Forțu, — a indicat va- lori astăzi uitate! În „Blocul Gene- rației dela 1922" intre uștături, au stăruit și reale valori!

Cel mai mare mucenic al nația- nalismului românesc, Dr. Paulescu rostea pe pat de suferință: „Uni- ți-vă!"

S'ar putea oare, ca între vechii și noii adevărați luptători, să nu binecuvinteze din Cerul Românesc atâta maturitate, încât să ne unim prin munce??

Dar, domnule Vlădescu: iată că fontele noastre sunt aceleași. Fără prealabilă înțelegere! Sunt atâția luptători cari ni urmăresc pasul. Și Dumnezeu ne-a dat cel mai mare dar: semenii adevărului.

Din oproperi sau depărtări, re- cunosc mijind glasul „Cuzaiștilor", prin toate încercările voastre?

Eu îi răspund, pe cei cari mai apodo cât „Ale'e'e vremuri de îndăsi- nicie: „Nu credem nimic! Rămâ- nem luptători, pentru o Românie legionară. Unită!"

E sarea nevoie pentru aceasta, să ei arătăm inima și spada de eri și de azi?

O vom face! Aci și ori unde!

Dr. OV. MANIȚIU

Scrisoarea adresată d-lui General Antonescu

DOMNULE GENERAL,

Munca ce mai năprasnicei din câte a putut vreodată să cunoască Societatea Românească- Țara mea, abia de azi înainte.

Deșteptarea și ridicarea Neamului, ca și semnul nu ne este încă sorna și pacea nu ne este încă leagăn, căci vremea nu ne dă vedea întreaga generație de luptători naționaliști înfrăți deapururi prin muncă.

Am fost dintre ei cei cari în lungul șir al anilor de abuzum, n'am stăruit unirea înfrățirea luptătorilor naționale. Cu ani în urmă, noi rosteam numele Ge- nerali Antonescu și al Colo- nelui Răgulescu, drept desti- ne pentru unificarea Legiunii și a mișcării cuziste. N'am reu- șit niciodată!

Înfrățiți azi, Domnule Gene- ral, cu mâna Dvs. de providen- ță, pentru unitia oată, toate va- lorile românești! Să nu rămâ- nă niciuna lăsată uitată!

Da! Legați valoarea de eti- ca națională a mucenicului Dr. Paulescu și a lui A. C. Cuza de realitatea morală de granit a profesorului Forțu! Ne gân- dim cu grije la nevoia grezem- ței profesorului Forțu la bătă- lia care începe. Ne gândim la luptătorii cei dintâi împotriva masonerici, cari au rămas de atâtea ori mari, prin mărețaua lor modestie. Grija izvorăște din dreapta Imanență! Ei, ace- știa, n'au risipit decât virtutea luptei aprige, mute, a unui na- ționalism care n'a fițat după nicio răsplată lumească.

Aspral vremi ce vin, jertfele ce se vor impune, vor cere pre- zența lor. Dumnezeul părinților noștri și jertfa sfântă a lui Cor- neliu Codreanu, vor binecuvân- ta adevărata unire.

Nimeni, Domnule General, nu trăiește să cunoască altă Ro- mânie Legionară și alt regim le- gionar, decât: viteja în muncă și muncă prin viteje.

Prin mucă: sancțiunile pen- tru trecut.

Prin muncă: sancțiunile pen- viere a creștinismului româ- nesc!

Prin muncă: măreția Romă- niei mici pentru ca să merităm România mare de mâine, pen- tru care păstrăm toate jurămân- tele!

Căci nă iubim, Domnule Ge- neral, ca pe țărâna Țării noa- stre, așa-i iubim și pe legionari- ii de 18 ani care în 1922, când noi porniam cea mai sacră lup- tă, ei abea veneau pe lume. Vă rămâne deci această surcină să răspândiți în România legiona- ră, cea mai grea dintre virtuți: Aceea a respectului și a bunului nou luptătorilor în fața unor lup- tători din 1922 cari, prin de maturitatea luptelor a două de- cenii n'au cerut și n'au fițat nicio răsplătire.

Dați-ne această unire reală, între vechii și noii luptători. Să nu uite nimeni că mai grea de- cât moartea luptă crunte rana lipsei de dragoste între luptă- torii pentru aceiași cauză! Stri- veșească mișcarea legionară toată neghina, oriceând și oriunde ea s'a arătat! Dar ea să nu comi- tă injustiții pentru nimic în lume!

Iubiți Românei legionare pe toți viteții. Și așa au fost mu- prea puțini. Destinul nu ne mai iartă nici o rană greșală! Cri- minalii de eri au făcut prea mult rău.

Dar se pune o singură între- bare, tuturor adevărurilor sacre de mai sus: Ce autoritate mo- rală are subscriitorul acestor rânduri pentru a le rosti el în fața Conducătorului Statului?

Răspund: Sunt luptător din generația dela 1922, care n'am cerut Țării mele din bugetul ei, niciodată nimic. Am dat eu, u- mil, din munca mea bugetului! N'am cerut mișcărilor și Statu- lui nimic, pentrucă am cunoscut munca ce urmează să devie azi legionară, în casa mea pă- rintească ardeleană. Am dat jertfă și am cules spini. Știam că aș trăsui să fie virtutea na- ționalistă. Simt, Domnule Ge- neral, că sunt mic dar mare to- tuși și că îndurerat păstrez în fața dreptei Dvs. spade senin- tatea dârză a acelui strigăt:

Croiți unirea între toți viteții munciți din țara noastră!

Ca să ne păstrăm nouă și co- pilor noștri fărâna Țării mele. Vrem să putem muri în fărâna românească.

Iar de ar fi, Ilustre Domnule General, să fie altfel și propria noastră de adresă maturitate să ucidă o Țară sfântă, — mai bine muream la hotare, mândri încă în sufiete că n'am încăput pe mâini dușmane.

Cu profundă și românească admirație,

Dr. Ovidiu Manițiu
Din Generația luptătorilor dela 1922

RÂNDURI PENTRU CEI IMBATRÂNIȚI IN DUH

Mintea se tulbură, gândurile se'ncâlcesc o neliniște durerosă îți cuprinde întreaga fire; voe-ți fi vrea în tine, în pestera singurătății, Inșă freamătul co- drilor, neodihna celor morți, bu- sumul celor morți cu mâinile pe spada ce-și fi toarnă 'n sufle neodihnă zoditoare. Prevăzi în juru tău: ruine fumegând, o primăvară ce ubucnește 'n soa- re, goleani fugind de căldura a- devărului și spăimoșile netrămu- ciei lor. Te doare inima, iscrimite ucid genele și toate se topese in- tr'o nemărginită tristețe. Te miri cum atâția oameni, pe e câmp cinste, omenie contat, ba demul- teori le prezentau buchetul oma- gie, le cutremura cum in- gilor, au fost în stare de lucruri sinctele barbare au intunecat a- tâtea minți limpezi, te săgetea- ză o resentiere, cum a fost cu- putință ca alături de o viață ri- șiptă, consumată 'n chinul stu- diului, ridicată în nouri metafi- zici să se desvolte în voe din ră- mânița periferie florise păcatu- lui. Oare cât bine trăsnim noi și ne facem prin activitatea noas- tră, cât isbândim să ne transfor- măm, ceea ce nu e zadarnică truda noastră dacă nu ne desfelenim firea ca apoi sămânța virtuții să fie neîcălcată, să creească în lumină?

Nemernicii, acum fug asemeni câtiștilor cu trubele lor reci, în scolicie bătrâneții și sterile Tri- nerețea, crescută în aceste ape a virtuților creștine, boteazată'n asap rece de munte a jertfii și- și crocșie drum spre veșnicie. Prea am fost umiliți, prea am motăit în culcușul unor contrafacțiuni idei străine de duhul nostru tă- nă. Să stacă strigoii trecutului, călăii; nu simt că Dumnezeu și bleasfemă, nu simt încă sângele cald al tinereții pe mâinile lor de cavalerini intunecenii?

Învârtoșatu-li-s'au inimile și crezut-au că vor omori ceeace nu ale moarte, căci unde cerul se milostivește să-și ogândească frumusețea, acolo-i nemurirea. Smulgeți vălul ce vă acopere ve- derea, măcar acum, nu zăboviți în repăsăre, căci a te vedea în zula pocăinții, dogorii de Tacă- rile dorinții de a te pocăi, e pri- ma treaptă a regăsirii.

Nu simțiți furtuna păcatului, gerul nelinștii, nu vă doare spi- ritul, viața voastră nu vi se pare că 'n fost împlinită sub con- stelația calidă a „creștinului", nu vi se pare că ați îmbătrânit în duh, nu știți că lucrul acesta e cea mai sfâșietoare durere ți, nu auziți glasul din fundul sufletului vostru, că vă pierdeți ?

Nu vedeți că frunțea vă e scăldată de marea crepusculară a greșelii Nu vă spune nimeni că vă scufundați, că vă pierdeți su- fletul ?

Costin Mita

A apărut
Poesia lui Lucian Blaga și gândirea mistică
de
Constantin Fântânaru

POȘTA REDACȚIEI

D. DUMITRU CAZACU, Student. — Vom publica în numărul viitor.

LABORATORUL DE ANALIZE MEDICALE
D-rii D. MARINESCU SLATINA și P. ALBULESCU
Strada C. A. Rosetti 14, (colț cu B-dul Brătianu)
ETAJ I
LÂNGĂ SCAUA
TELEFON: 2-26-14

VIAȚĂ NOUĂ PENTRU TEATRUL ROMÂNESC

Trei ani de zile în urmă, cen- tenând în colonele unei gaze- sete faptul teatrul românesc, scriam că în lumea atâtor ne- crunturi, cerșiți de prostie și destin în umbra rampei și în fo- toliile comode ale teatrelor no- stre, particulare și de Stat, se afla cătiva ostracizați cărora în- chinându-le porțile scenei se resemnează în fortată inactivi- tate, refuzând să forțeze ușile și să cucerească celace li se cuvi- ne.

Rândurile noastre, se refe- reau — mai ales — la d. Haig Acterian, „tânărul dar docto- gisor, care a trecut stărucit exa- menul rampei, dovedind nu nu- mai originalitate dar și maturi- ta de mijloace și de concepție".

Acestor afirmații ale noastre, făcute cu o tristețe și o indig- nare pe care nu am încetat de a le purta ani de zile prin coloane de gazete și reviste, d. Haig Ac- terian a răspuns prompt acor- dându-ne un interview pe care l-am publicat la timp și care a fost primit — firește — cu obișnu- ită indiferență și cu multe, foarte multe, zâmbete.

Astăzi, la capăt de drum nou și de pâlduitoare avânturi, în teatru nu se toate scăzute de activitate românească, mărturisirile d-lui Haig Acterian se cer actualizate, pentru a dovedi că dincolo de crusta indiferenței, a prostiei și a papaălăcurilor sa- vant organizate, dar atât de fug- gerător năruite, tinerețea și me- rite au fost întotdeauna pe- zente, chinuindu-se cu probleme, luptând fără odihnă și pregăti- duse cu temeinicie pentru ziua biruinței care nu putea să nu vină.

Ne spunea d. Haig Acterian, trei ani de zile în urmă:

— Recunosc că stau ca o pa- lată deasupra mea. Și nu mă simt atât de mulțumit de desci- frat în stagiunea viitoare. Ce fac alții mă interesează la culme. Ce fac eu nu interesează pe acești alții. DAR OARE CE FACEM EU, TOȚII INTERESEAZĂ ARTA DRAMATICA ROMÂNEASCĂ ?

Am stat de atâtea ori de vorbă, avem aceleași dorinți, aceleași năzuinți gata de înfăptuit, dar nu facem nimic, — lucrul pen- tru care dumneata mi-ai respectă. Ai perfecță dreptate. E condamna- bil și nu fac nimic în teatrul românesc, nu pentruca a-și fi capabil să fac ceva, dar pentru că — poate — DEOCAMDATA TEATRUL ROMANESC NU ARE NEVOIE DE MINE; pentru că nici o echilă într'un organism nu poate să fie eliminată din mo- ment ce este utilă. AZI NU POT SA FIU UTIL TEATRULUI RO- MANESC... Sunt un om pres- ționlincios și organismul tea- trului românesc prestinți atâtea simptome de anemie încât UN OM CARE INCEARCA — CAT DE PUȚIN — SA RESTABI- LEASCA O IERARHIE SUIRI- TUALA ESTE FATALMENTE INLATURAT.

— De ce anarhie ?, — am în- trebat.

— Nu se poate concepe o acti- vitate artistică FARA CA SA EXISTE O DIRECȚIE SPIRI- TUALA DE SUS IN JOS Dacă această direcție nu există asi- stăm la snarbizarea ultimului membru care actualmente — în teatrul românesc — zburdă, fără să știe de ce practică acestă ar- tă, de ce se joacă acestă piesă și nu alta, de ce se joacă așa și nu altfel cum trebue, dece specta- torul nu vine, sau vine deseori fără să găsească însă rens în tea- trou, socotindu-se simple jucarii fără simbol etic și deci nesimțite cu scârba la cele mai injositoare exibiții fizice. Dar, vorbim în- tr'una despre acelas lucru și nu facem și nu — pe lângă cei cari fac ceiace pot — ce ar trebui în mod obiectiv, făcut în teatrul românesc.

Obiectiv, pentruca nimic din subiectivitățile activității noa- stre nu mai mă interesează. ci DRAMA INSAȘI A TEATRULUI ROMANESC.

Această act-vitate contempo- rană, prea serioasă, prea grava, prea lipsită de Dumnezeu pen- truca să intervenim cu meschine- le noastre personalități și rapor- turi, într'o periferie a lumii (pe care o cred numai eu, în naivita- tea mea, și o doresc centrul ar- tistic în teatrul lumei) pentru- ca tot ce spun și gândesc, de un deceniu, pentru meseria mea să fie încă și azi un desiderat. NU AM GASIT ECOU IN NICI UNA DIN FORTELE ACTIVE ALE TEATRULUI NOSTRU PEN- TRUCA NACAR O CLIPA SA SE INDOIASCA, ACEASTA FA- BRICA DE CLISEE NEINTE- RESANTE, ȘI SA APUCE PE UN ALT DRUM.

Nu-s Nu gândit, măcar, cei cari conduc azi această activita- te că celace am afirmat de stâ- tea ori, prea serioasă și fluerâ prin ziduriile de trestie ale teatrului românesc.

Nu e trist. Nici descurajant. Ci numai, această lipsă de e- cou mă hotărăște la o urlaye activitate.

CHIAR DACA VOI AVEA MUNȚI DE MUTAT DIN LOC AM

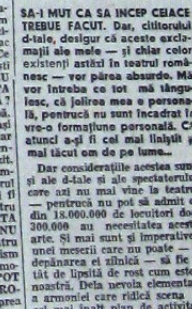

D. HAIG ACTERIAN

SA-I MUT CA SA INCEP CEIACE TREBUE FACUT. Dar, cititorului d-tale, desigur că aceste exclama- mții ale mele — și chiar color existenți astăzi în teatrul roma- nesc — vor păreа absurdo. Mă vor intreba ce tot mă tânguiesc, că jelirea mea e personală, pentrucă nu sunt încadrat în vre-o formațiune personală. Ca atunci a-și fi cel mai liniștit și mai tăcut om de pe lume...

Dar consideratiile acestea sunt și ale d-tale și ale spectatorului care azi nu mai vine la teatru, — pentrucă nu poi să admiri că din 18.000.000 de locuitori doar 300.000 au necesitatea acestei arte. Și mai sunt și imperativele unei meserii care nu poate — în depănarea ei zilnică — să fie o tăit de lipsită de rost cum este a armoniei care ridică scena la cel mai înalt plan de activitate omenească — după cum teatrul lumei a dovedit-o — și până la realizările complexe ale unei seri de mare artă (așa cum se spu- ne), pas cu pas, ne duce de mână meseria.

Cu durere însă constat, pe fiecare zi, că meseria în activi- tatea artistică a sceneiesteîn de- pârtită și în locul ei — pa- tronată de amatori, impostori și hainduci — se instaurează exibiția fizică și degradatoare, existentă astăzi în țară.

Nu pot să cred că atât de re- pede a pierit din conștiința, în primul rând a actorului roman, personalitatea unui Nottara. Să fim atât de ușori în a da cu pi- cioru la o mică tradiție, dar e- tât de nobilă, servind idealuri- le umanității, cum a fost acela pe care Nottara a imprumuta- t-o dela țeoala lui Aristia, — căci dela unul din colaboratori ai acestui incepător a invățat el meseria și a dus-o spre ma- rile ei de care în atâtea seri ni le-o dăruia.

Această uitare declanșează ironia. Și dacă, pentru chitor- ul d-tale lucrurile nu sunt cla- re, pentru noi meseriașii care artistim zi de zi la îndepărtarea acestei tradiții, ele sunt dure- d-tale îi volu pune următoarea intrebare: Mai simte vreodată, în fața unui spectacol, fluturân- du-se răspunsuri la intrebările sale eterne? Imi vei răspunde: Știi ce-i Hamlet? Cezar? Intrebă- ri eterne intre pulpale unei baletiste. Sau intre replicele vulgare ale vreunui geniu dra- matic bucureștean. Îți răspundi: Da, ași am ajuns. Sunt de altă structură. Și cu mine sunt toți cei 17.700.000 de români. SUN- TEM TERORIZAȚI DE O IMBECI- LITATE SARMICA, COALIZATA PENTRU A INDUCE IN STOARE UN INTREG. REACȚIUNEA NU POATE SA INTARZIE. Mă cred că nu mai dorm? Ne pot nici cei care sânt și vieș pentrucă chinul meu este a unego Intre sabia și focul dintr'o parte a mea și grămada de cărămizi care stă puțin mai depărtată în cealaltă parte.

Cu sabia și focul nu se poate decât nimici celace e existent. Dar crezi că celace există pentru niște netoți există intrade- vă? Așa încât mă strange cărămi- da. Sunt deci sub activea. Im- tărziez insă. Dar și un bordel care arhitectului său mijloace. Dar cel care cunoaște cu prochiune un gând nu se poate să nu-l concrutizeze. Poate că vom mai pierde timp. Dar timpul nu există decât pentru grăbiți geniului rău al teatrului românesc actual. El, ȘI CU MINE, DUMNEATA ȘI — sunt încredințat — O SUMA DE TINERI, AZI NECUNOSCUȚI, NU VOM FUTEA SA PUNEM CAPUL PE O PERNA PANA CE N'AM RESTAURAT IERARHIA SPIRITUALA DE CARE TEATRUL ROMANESC S'A INDEPARTAT ȘI PE CARE STA- GIUNEA CARE VINE — CU IN- TRIGA. EI ACTIVITATE — O INSUȘI".

Spovedania aceasta de sălbatică sinceritate a răsunat în pustiu... Nici o ureche nu a putut prinde svonul surd al tinereții și meritului careia cereau dreptul la muncă și la afirmare.

Lumina a continuat să rămâ- nă sub obroc...

Teatre de Stat destinate pen- tru simplul motiv că fiștii coo- ducători erau sau bandiți sau proști; altele nevoite să devină simple azilurj pentru o plevușcă de elemente lipsite de talent, în- sfârșit teatre particulare trans- formate în adevărate culturi de imoralitate și pretutindeni fon- duri risipite inutil, în montări care nu spunea nimic, cari nu aveau nil sens decât să secundă goliciunii de concepții, iată un tablou pe care al peizajului tea- tral românesc din ultimele două decenii.

Peste tot acest trecut cade a- stăzi perdeaua grea a răspunde- rilor.

Și dincolo de ea, în zori de ze- noi, cu huet năprasnic, cu for- te noui, tinerețea creatoare vine să lupte, să clădească, să se a- firme.

În sectorul teatrului românesc prezența d-lui Haig Acterian la Teatrul Național și a d-lui Radu Demetrescu Gyr, la Direcția Ge- nerală a teatrelor, sunt chezășii ale unei prefaceri de multă aștep- tate.

Se va afârși, în fine, cu direc- torii; ce-și formau repertorii din supimentul teatral al lui „Ilu- stration"; cu artiștele ce socot rămânând ondulații ale nombritu- lui, mai ales ondulații și mai ade- quate desvoltării teatrale decât vibrările emoționante ale suflete- lului; cu artiștii care la studie- rea rolului inlocuesc capul cu vârful unghiei picioarului și — mai ales — cu regisorii cari mâr- turiseau, în deliciul cafeneiei, că „nu fac artă pentru artă, ci artă pentru papă"...

Toate acestea trebuiesc să râ- mână doar amintirea unui vis urât.

Un vis urât pe care vrem să-l vedem îngropat pentru totdea- una.

© Panaitescu

ZECE ANI DE „RENAȘTERE" NAȚIONALA

de ION TACIUNE

Am trăit și am asistat la prăbușirea celui mai odios regim al istoriei noastre politice. Am suportat până acum pe atâți oameni ce s'au periindat la cârma acestei țări, oameni cari n'au știut altceva decât să sacrifice interesele vitale ale acestei țări pofielor lor personale.

Cunoaștem înșfărăiți tuți, mincinoșii savant ticluite ale acelora cari voiau să secundă sub argumente, impozite și reforme convingătoare, jafurile și oprelile făptuite în ultimii zece ani ai regimului trecut bântezat cu atâta cinism „Regimul Renașterii românești".

Sub regimul acesta de renaștere românească a fost masacrat tineretul nostru folnic care păstra în inima lui atât de puțe toate speranțele neamului acestuia istreg.

Tineretul acesta trebuia să fie pe drept insă pentru lipsă de patriotism și pentru anarhie. Cei care a fost ales și sortit să împartă nespus de generos sângeroase lecții de adevărat patriotism a fost Armand Călinescu.

Ne amintim că într'o noapte, din ordinul lui, patrusprezece trupuri ciuruite de gloanțe asasine, patrusprezece trupuri de arhangheli, au fost azvârlite într'o groapă cu gunoiu. A doua zi în fața microfonului a venit să ne spună rece și cinic ce voceu gargarisită de sângele pe care l-vărsase :

— „Garda de Fier a murit și de ăci înainte nici nu trebue să se mai amintească de ea".

O ceată de eroi au pornit să dezvedeasă lui și țării întregi că Garda de Fier trăește.

Prima măsură ce a luat-o a fost măcelărirea mișelească fără absolut nicio judecată a grupului de tineri eroi cei-l pedepsiseră de răpo- satul fost președinte de „ș...liu.

Au fost strânși cu sila indiezi care să scuipe și să pângărească trupurile sfinte ale acelora ce s'au jertfit pentru dreptate și cinste.

Tot atunci frumosul domn Gheimegeanu lui propteș bărbia în soare și veșnic surâzător și cu- dind fines discursuri pentru ciururi, adevărate perle de elitoare inteligență. In timpul liber se mai ocupa și cu veritabile experiențe științifice. Spre pildă a descoperit Gheimegeanu atunci că glonțul unei puști Z.B. pătrunde prin zece corpuri de oameni fie ele chiar de eroi. A fost instituției și Gupă-Armament care a fost asigurat și felicitat că prin grija sa prăinteasă patria e înzestrată cu arme de calitate superioară atâtdau-i-se și explicednu-i-se pe larg experiențele ingenioase ce s'au făcut.

A ucis înșfărșit Gheimegeanu tot atunci câte 4 naționaliști în fiecare județ, în fiecare oraș, a asasinat odios sute și mii prin lagărele de deținuți. Se mai întâmpla uneori ca numărul fixat de oameni ce trebuiau să fie uciși să nu poată fi implinit aș de repede.

Erau omorâți în piețe publice oameni recrutați la întâmplare, pe stradă, fără anchetă, fără judecată.

Era suficient un simplu denunț pentruca cetățeanul să fie ridicat de către jandarmi, să fie storș de bani și apoi să dispară fără urmă.

Acestea erau metodele civilizate și blânde ale lui Argeșanu, Gheimegeanu și ale regimului salvator de „renaștere" națională.

Să ne amintim și de acel lamandi omul care se pare că mai avea ceva de câștigat în această vieață (deși nădă cele câteva milioane descperite în bugetul ministerului de Justiție în contul cavistorului, mă- tivate, atât de inocent drept: „chelfueli personale"). Este și el unul din marii vinovați.

Milioanele țării adunate prin depozite, împrumuturi de înzestrare a armatei etc.. intrau fie la Streja Țării unde le chelfuia pentru sine Teofil Sidorovici care nu știa să încheye cumsecade nici măcar două cuvinte, fie în buzunarele lui Moruzov, fie în strâmbătate prin Elvețiile bănci și în sfârșit fie răspândite prin safeurile secrete ale diferiților oameni politici.

S'au strâns astfel averi fabuloase. A mai fost odus să mai stoarcă nițel din visteria Statului și Costica Argeșianu.

Ne vom mai aminti încă și de Eugen Titeanu care dădea cu generozitate oricui semnături în alb și care-și cumpăra escadrile întregi de avioane pentru deplasări în interes de serviciu.

Astăzi însă la conducerea Statului se află generalul Antonescu omul providențial și înțelept, omul care a stat până mai eri lângă pentru ideile sale, care e pătimit pentru noi, omul în care trebue să avem toată încrederea.

Vu trebui să-i ajutăm cu toate puterile noastre pentru ca astfel împreună, să purcedem la refacerea integrală a Statului. Ceeace altă timp de zece ani au ruinat, dăudând dezastrul ceapra bietei noastre țări, pu trebui să fie reparat astăzi. Să ne inarmăm cu muncă și răbdare mai ales, să-i urmăm pe generalul Antonescu pentru ca mâine astfel ai facem să renască o România liberă, o România tânără și mândră, o România a tuturor Românilor.

FAPTE ȘI COMENTARII

Armatele moderne — în războiul de pustiu

Roma 20 Septembrie

Războiul care a izbucnit pe acest teritoriu dintre Italia și Anglia, reprezintă Africa Indoiului un nou teritoriu care nu prea s'a mai întâmplat până în prezent pe solul African. El are o insemnătate mai mare decât prima scenă, căci pentru prima oară se pitoresc pe pământul și sub cer tropical în stau imperiu două armate moderne egal echipate.

Soldați italieni din armata colonială

Sub denumirea de pustiu nu trebuie înțeles un spațiu mai mare agitate, a unor dune calătoare, căci deși Marmarika, pe al cărei teren se desfășoară luptele în prezent, indică ținuturi de dune, ele insă ocupă numai o mică porțiune a suprafeței totale.

Pustiul Marmarika reprezintă horizontul mărginit clarifiate un pelaș, în terenul care poate fi luptă spre sud.

Deși o altitudine de 200 metri lângă coastă scade spre interior pe pertinul până sub nivelul mării. Cu mai mare din aceste depresiuni numită depresiunea Siwa, ... care scade până la 134 metri sub nivelul mării, se află la sud de Marmarika.

Pietre goale rămăr peste tot din nisipul descompus. Pe coastă se mai află o fâșie de teren cu ... fie și cu o vegetație rară, care se transformă spre sud în ținut ... și apoi se întinde în plin pustiu. Temperatura atinge în medie 40—50 grade și este expusă la bătăi de vânturile puternice care pot produce o scădere a termometrului cu 40 grade în câteva ... ore.

Italienii s'au ținut, în trăiesc lor rapidă spre Sidi Bel Rahmi, drumul de coastă și de ... Sciua coastei, pe când engleza ... ... de operare masa tancurilor blindate și forțele motorizate spre interior în apropierea ... ...